

[Foged.]

og Lønning af Medarbejdere taget op til Behandling. Det er i høj Grad ønskeligt, at disse Hjem faar gode Medarbejdere, der kan virke i en længere Aarrække, men dette er betinget af, at Forholdene kan blive nogenlunde gode, og Lønforholdene maa derfor være saaledes, at Lærerne ikke af den Grund søger andetsteds hen. Med Hensyn til Lønningen af Ledere maa det tilige stærkt understreges, at det ofte ikke alene drejer sig om Mandens Indsats, men lige saa fuldt om Hustruens.

I § 7 foreslaas nedsat to Udvalg, det tidligere omtalte Byggeudvalg for Opdragelseshjem og et Udvalg til at udarbejde de endelige Regler for Forslag til Forbedring af de økonomiske Forhold, saaledes at den endelige Lov kan træde i Kraft den 1. April 1949. Den faar derved en ca. 2 Aars Prøvetid, en naturlig Prøvetid, der kan give værdifulde Erfaringer, saa Lovgivningen fremad kan blive nogenlunde sikker.

Hvad angaar det andet Lovforslag, Forslag til Lov om Forlængelse af Gyldigheden af Lov Nr. 368 af 27. Juli 1945 om Ændringer i Forsorgsloven angaaende Forhøjelse af Statstilskuddet til Institutioner for forebyggende Børneværn, drejer det sig jo om en Forlængelse af den gældende Lov. Denne Lov er af midlertidig Karakter og ønskes erstattet af en mere permanent, men endnu har den ikke virket i tilstrækkelig lang Tid til at give fornøden Vejledning, hvorfor den altsaa her foreslaas forlænget indtil 31. Marts 1948, saaledes at de Erfaringer, der i den Tid indvindes, kan være vejledende for en endelig Lov. Som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft finder ogsaa jeg denne Tidsfrist og denne Begrundelse fuldt ud betimelig, og jeg skal slutte med at anbefale, at de to foreliggende Lovforslag behandles velvilligt i det høje Ting.

Oda Christensen: Paa den Betænkning, som det Embedsmandsudvalg, der blev nedsat i 1941, afgav, er det jo, at de senere fremkomne Love af denne Art har været baseret. Der var maaske et vist Holdepunkt for noget af den Kritik, der i sin Tid blev fremført, men det, man først og fremmest fik ud af den saglige Undersøgelse af Forholdene, var jo, at der var visse Ting — mange Ting — der burde ændres.

Principielt er jeg enig med den højtærede Arbejds- og Socialminister i dette Lovforslag. Som Helhed maa det hilses med en vis Tilfredshed, at private Børneinstitutioner overgaaar til selvejende Institutioner eller til Stat og Kommune. Jeg vil

ikke undlade at gøre opmærksom paa den store Indsats, der fra privat Side — baade Mænds og Kvinders — er gjort for saavel den forebyggende som den blivende Forsorg, men jeg betragter det dog som et Fremskridt, at Hjemmene frigøres fra Lædernes private Økonomi, og derfor vil vi fra mit Partis Side støtte det foreliggende Lovforslag.

Jeg skal ikke gaa i Detailler, hvad der jo heller ikke er gjort fra anden Side, da jeg ved, at Lovforslaget skal i Udvalg, men der er dog visse Ting, der er værd at tage i Betragtning, bl. a. angaaende Statens Oprettelse af nye Hjem. Der er en særlig Kategori af Børn, som jeg vil bede den højtærede Arbejds- og Socialminister om at have sin Opmærksomhed henvendt paa, Børn, som Staten har en særlig Forpligtelse over for. Det er de saakaldte Problembørn. Gennem Forsorgslovens Bestemmelser vedrørende Skole- og Ungdomshjem er det Princip knæsat, at man har en Pligt over for særligt vanskelige Børn, og man tager nu mere og mere Sagkundskaben med, naar det gælder Børneopdragelse — jeg tænker paa Psykologi og Psykiatri —, og det gør, at man nu bedre kan skille disse Børn ud. Det er ikke saa meget Skolebørn, jeg tænker paa, men jeg tænker paa de vanskelige Børn, der er under Skolealderen, de overaktive, hysteriske og ufredelige Børn, som er en meget stor Gene for Forældre og Omgivelser; det er dem, jeg gerne vil have, Staten i tilstrækkelig Grad skulde have sin Opmærksomhed henvendt paa.

Hvad angaar Summerne, de 300 000 og de 25 000 Kr., er jeg enig med det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft i, at de vist er sat for lavt. Jeg vilde mene, man skulde gaa lidt højere, men det kan vi tale om i Udvalget og bliver sandsynligvis nok enige derom.

Der er dernæst en anden Ting; det er de Lærerlønninger, der har været Tale om. Jeg er enig i, at Lærerlønningerne i det store og hele er sat for lavt. Man har ansat en Bundløn, som efter Sagkundskabens Mening er for lav. Man bør ikke gaa lavere end til den Bundløn, som en almindelig Folkeskolelærer paa Landet har, nemlig 3 120 Kr., saa vidt jeg ved. Det kniber, som det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft sagde, umaadeligt med at faa Arbejdskraft til saavel Opdragelseshjemmene som til alle de andre Kategorier af Børnehjem, og det gør det, dels fordi Lønnen er daarligere, og dels fordi der stilles langt større Krav til Arbejds-kraften. Der er længere Arbejdsdag, end en almindelig Folkeskolelærer sædvanligvis har: